

Pierre Rousset: Om krisen i EU och motståndets dynamik

[Denna rapport hölls vid ett möte med Asia-Europe People's Forums (AEPF) internationella organisationskommitté i Paris den 28 oktober 2011, inför det alternativa G20-mötet i Nice. Det referat som delades ut vid mötet har kompletterats med en del inslag som togs upp under diskussionen. Artikeln publicerades på engelska på www.internationalviewpoint.org. Pierre Rousset sitter med i Fjärde internationalens ledning och är speciellt inblandad i solidaritetsarbetet med Asien. Han är också medlem i det franska NPA [Nya antikapitalistiska partiet]]

Det finns ett starkt sammanhang mellan den första finanskrisen som inleddes med den kapitalistiska globaliseringen (1997-1998) och den nuvarande krisen. Den mångfasetterade och sammansatta globala krisen (klimat- och ekologisk kris, livsmedelskris, samhällsekonomisk kris...) har dock gått in i en ny fas. Man kan också betona den oavbrutna kontinuiteten från den "alternativa" eller "antiglobaliseringsrörelsen" eller Globala rättviserörelsen som startade för mer än ett årtionde sedan och den nuvarande vägen av *Indignad@s*.^{*} Men även här har vi nått fram till en viktig vändpunkt i mobiliseringarnas dynamik.

Det jag skulle vilja titta på här är dock det nya snarare än kontinuiteten.

Som alltid när man talar om "Europa" måste man komma ihåg att de europeiska länderna är väldigt olika – det är en summa av undantag till regeln. Och EU betraktas inte på samma sätt i Grekland, Tyskland eller Finland.

EU-krisens dynamik

I. Europa som kärnan i den internationella krisen. Det nya redan med "subprimekrisen" 2008 var att centrum för den internationella finanskrisen låg i den norra delen av världen – nämligen i USA – och inte den södra delen eller Ryssland. Idag är det EU som visar sig vara den svaga länken.

Utöver de inre motsättningar som finns i den kapitalistiska globaliseringen och vilka påverkar hela världen, har EU:s kris sina egna strukturella rötter. Den är resultatet av ett historiskt misslyckande: att upprätta en enhetlig europeisk imperialistmakt. Försöket att bygga den inleddes för länge sedan som en starkt statligt ledd process (den europeiska kol- och stålunionen). Men den ersattes av en marknadsledd process och kvävdes senare, på 1990-talet, av det nyliberala paradigmet.¹ Det fanns mycket små chanser för en sådan process att lyckas. Den gav förvisso upphov till en gemensam marknad och euron (som inte nödvändigtvis var givet på förhand) men uppnådde därefter inget mer. Det uppstod ingen organisk europeisk borgarklass, det skapades ingen europeisk enhetlig militär kapacitet, ingen verklig europeisk regering gjorde sig gällande och inte heller någon gemensam ekonomisk eller diplomatisk politik, det uppstod inte någon fullfjädrad europeisk stat. Istället ifrågasätter man idag väldigt starkt processen att integrera nya länder (Östeuropa) och utvidga eurozonen.

Under trycket från krisen framträder nu detta misslyckande öppet. Det som för två år sedan var otänkbart för ledande ekonomer och politiker diskuteras nu öppet: möjligheten att spräcka eurozonen och krympa EU. Det är en viktig vändpunkt i EU:s historia med en mycket oförutsägbart framtid.

II. Våldsamt angrepp på samhället. Ända från början syftade den nyliberala politiken till att pressa tillbaka de gemensamma rättigheter som hade erövrats under efterkrigsperioden och före

^{*} *Indignad@s* är namnet på proteströrelser i flera spanskspråkiga länder – öa.

¹ Se angående detta mitt tidigare bidrag i denna fråga från 2004, "The European Union's Building" på *ESSF* [Europe Solidaire Sans Frontières].

nyliberalismen. Denna process påbörjades tidigare i en del länder (Storbritannien...) och utvidgades senare under den kapitalistiska globaliseringen till andra (Frankrike...). Trots avsevärda skillnader i olika länder har den redan på ett djupgående sätt förändrat det europeiska samhälleliga landskapet, med en allmän utbredning av osäkra arbeten och urholkning av de sociala skydden på alla områden (sjukvård, skolor, etc). För första gången sedan Andra världskriget ställs den nya generationen inför utsikten av sämre levnadsförhållanden än sina föräldrar.

De våldsamma sociala angreppen förvärras nu. Det finns objektiva orsaker till detta. På grund av misslyckandet att stärka en enhetlig europeisk imperialism har EU:s förmåga att stå emot den internationella konkurrensen och erövra superprofiter från Syd försvagats avsevärt – varje europeisk borgarklass måste vända sig ännu mer mot sin egen befolkning. Men den ekonomiska krisen och skuldspöket förvandlas också till politiska verktyg och utnyttjas för att rättfärdiga den nyliberala nedmonteringen av de sociala och demokratiska rättigheterna. Krisen betraktas som en möjlighet att en gång för alla knäcka det kollektiva motståndet.

Även här har vi nått fram till en viktig vändpunkt. Trenden är att gå från att urholka samhällsservicen till att krossa den. Det som sker i Grekland illustrerar på ett dramatiskt sätt hur våldsamt samhällsstrukturen kan slitas sönder i ett europeiskt land idag, och hur brutalt massiv utarmningen kan bli. Även i de länder där de nyliberala angreppen har bromsats upp av samhällets motstånd ökar ojämlikheten, och de översta 1% (eller än mer de översta 0,1% eller 0,01%) blir rikare och rikare medan fattigdomen sprider sig. Successiva kvantitativa nedskärningar av de sociala skydden får kvalitativa effekter: i Frankrike till exempel, kan ett allt större antal människor inte behandlas på grund av ökande sjukvårdskostnader. Och det kommer att bli mycket värre.

III. Politisk återvändsgränd. Det slående med den nuvarande krisen är att den inte lämnar plats åt några alternativ. Trots att åtstramningspolitiken förebådar ekonomisk recession i (delar av) Europa, är EU:s utväg fortfarande ”mer av samma sak”. Samtidigt som regeringar har tvingats bryta mot EU-fördragets ekonomiska åligganden, så försöker de ändå göra dessa regler till konstitutionella plikter. Från Världshandelsorganisationen (WTO) till EU har den nyliberala samhällsordningen genomdrivits med hjälp av förbud – i så hög grad att regeringarna inte kan härska längre. De flesta alternativ är förbjudna i namn av den heliga ”konkurrenskraftiga marknaden” och ”kapitalets frihet”. Man skulle tro att de härskande klassernas gemensamma intressen skulle kräva en radikal kursförändring. Men uppenbarligen kan ingen företräda dessa den kapitalistiska klassens gemensamma intressen.

Motsättningarna inom EU är mycket hårda och den kan bara gå från den ena kortsiktiga tillfälliga åtgärden till den andra. Socialdemokratin erbjuder inget verkligt alternativ. Förvisso befinner sig det franska socialistpartiet i en segerposition inför president- och parlamentsvalen 2012, men deras kandidat (François Hollande) håller sig precis som sitt parti strikt inom det nyliberala paradigmet. Och i Spanien (Zapatero, PSOE) och Grekland (Papandreou, PASOK) är det socialdemokratiska regeringar som drabbas av den folkliga vreden.

Den radikala vänstern är alltför liten för att ses som ett alternativ, och den har dessutom inte lyckats konsolidera och stärka sig mer än under den föregående perioden. Valresultaten kan vara motsägelsefulla: en svår motgång för Vänsterblocket i Portugal, en oväntat stor framgång för den danska röd-gröna alliansen. Men för tillfället har framgångarna följts av motgångar snarare än motsatsen. Det senaste exemplet är den djupa krisen för NPA i Frankrike. Svårigheterna för den radikala vänstern är ännu mer oroande eftersom de lämnar det politiska fältet öppet för (falska) systemfientliga alternativ från den främlingsfientliga yttersta högern.

IV. Kris och upplösning. En utdragen kris utan några trovärdiga politiska alternativ eller utvägar kan leda till sönderfall inom EU. Det är redan en djup kris inom EU:s institutioner, som har byggts upp uppifrån och ner på ett uppenbart odemokratiskt sätt. Man kan säga att den borgerliga demokratin abdikerade när de nationella parlamenten röstade för att det skulle vara bindande att de förord-

ningar som antagits av det icke valda WTO skulle översättas till nationella lagar (samma sak med EU:s förordningar). Folk upplever att gårdagens demokratiska institutioner – oavsett deras traditionella brister, lögner och begränsningar – har satts åt sidan på ett avgörande sätt. Regeringsbyten utan några betydande förändringar av politiken – de på varandra följande vänster- eller högerregeringarna passar alla inom nyliberalismens ramar – har givit upphov till ett utbredd förkastande av politiken och ett högt röstskolk under valen (som minskar när folk vill utnyttja valsekeln för att ta hämnd).

Uppgången för den främlingsfientliga extremhögern är inte rätlinjig, vilket de senaste danska valen visar. Varenda gång det sker omfattande sociala mobiliseringar så minskar rasismen. Men man får inte underskatta de faror som finns inneboende i den nuvarande situationen. Även om det fortfarande varierar väldigt mycket från land till land, så kan ytterst antidemokratiska krafter från extremhögern i vissa länder redan vinna val och bilda regeringar (Ungern).

V. Politiken att ”härska genom att söndra” har en ny central roll. De härskande klasserna har alltid utnyttjat politiken att ”härska genom att söndra”, men på grund av de samhällspolitiska styrkeförhållandena under efterkrigstidens Europa införlivade de, också en lång rad kollektiva solidariska metoder i sitt maktsystem (socialförsäkringar, pensionsfonder, offentlig sjukvård och utbildning, arbetskyddslagar...). På 1990-talet innebar spridningen av den nyliberala politiken slutet för denna period. Politiken att ”härska genom att söndra” blev mer central.

Denna politik har många ansikten: kriminalisering av fattiga (de ”farliga klasserna”) som beskrivs som lata och profitörer (vilka lever på sociala förmåner som de inte förtjänar); nedsvärning av arbetare med stabila anställningar och av statstjänstemän såsom varande ”privilegierade” till skillnad från de med osäkra anställningar; en ideologisk underström som antyder att kvinnans plats mycket väl kan vara i hemmet; folkgrupper definieras utifrån ”inneboende” egenskaper – oftast muslimer men även romer (som är kristna) – och utses till syndabockar; politiserad människokjakt (häxjakt) på papperslösa invandrare...

Politiken att brännmärka används också på EU-nivå. Se till exempel hur förkortningen ”PIGS” [svin] vänds mot länderna i söder (som påstås vara latare än de i norr) – ”PIGS” står för Portugal, Italien, Grekland och Spanien, som om finanskrisen inte drabbade andra länder (Irland, Island...).

I och med EU:s allt djupare totala kris kan dynamiken hos politiken att ”härska genom att söndra” bli mycket farlig och nedbrytande.

VI. Världsomspännande inverkan. Hittills har den nuvarande krisen drabbat ”Nord” och en hel rad länder i ”Syd” mycket hårt, men ett antal andra länder har undkommit dess förödande konsekvenser. Det gäller i synnerhet flera av ”länderna under utveckling” som Kina, Indien och Brasilien.

Vi kan gå in i ett nytt skede av krisen, där den ekonomiska nedgången i USA och EU avsevärt minskar ”utvecklingsländernas” exportmöjligheter. En ”dominoeffekt” skulle då påverka ekonomier i Syd, som i Afrika, som är beroende av att exportera till den kinesiska marknaden. I så fall kommer den finansiella/ekonomiska krisen att anta en mer världsomspännande karaktär, vilket skulle få genomgripande konsekvenser.

Motståndets dynamik

VII. En ny period av kamp. 2010-2011 har det ägt rum betydande sociala mobiliseringar i flera europeiska länder (Grekland, Spanien, Frankrike, Storbritannien...). I Grekland är det de viktigaste sedan Andra världskriget. De skiljer sig åt betydligt. I Frankrike, till exempel, kan man i viss mån spåra en kontinuitet från den massiva strejken inom den offentliga sektorn i november-december 1995 till de senaste massiva pensionsdemonstrationerna förra hösten, medan de i Grekland är svar på en radikalt ny situation. I Spanien ger ”andan” hos *Indignad@s* delvis nytt liv åt arvet från den

”alternativa globaliseringen”. Men som helhet är det inte ”mer av samma sak”.

EU går in i en period av sociala kriser – och samtidigt har de tidigare vågorna av strejker och demonstrationer, eller explosioner av upplopp, uppnått väldigt lite även när de varit breda och utdragna. Det förebådar en ytterligare skärpning av klasskampen, där Grekland är ett varnande exempel. Antiglobaliseringsrörelsen samlade sig kring internationella toppmöten (WTO, Internationella valutafonden (IMF), G7-G8...), medan dagens mobiliseringar i första hand riktar sig mot nationella regeringar (och EU-ledningen i bakgrunden) medan toppmötena inte längre lockar så många demonstranter. Denna tendens är inte begränsad till EU. Även om Palestinafrågan finns i bakgrunden till de arabiska upproren, så har varje revolt riktat sig mot sin egen diktatur och sin egen samhällsekonomiska situation (arbetslöshet...).

Det betyder inte att den nuvarande kampvågen är mindre internationalistisk än de tidigare (se sista punkten) utan att mönstren är annorlunda. Redan för några år sedan förlorade många av de sociala forum som bildades i slutet av seklet sin slagkraft. Det gäller speciellt Europa och European Social Forum. Från klimatomobiliseringarna i Köpenhamn till de internationella appellerna från de grekiskspanska *Indignad@s* uppstod initiativen utanför dessa ”post-Seattle”-nätverk. De många och omfattande internationella band som har byggts upp under det föregående årtiondet är fortfarande levande, men det måste skapas nya gemensamma ramar. AEFP kan bidra till detta i Asien och Europa.

VIII. Ingen lätt väg. I (Väst-)Europa finns en tydlig klyfta mellan mobiliseringarna och organisationen. Sedan sekelskiftet har det uppstått många viktiga sociala rörelser och strider i en hel rad länder, men oftast har det inte inneburit att de permanenta organisationerna (fackföreningar och sociala rörelser, vänster- och radikala politiska partier) har stärkts på något betydande sätt. Det har uppstått en ny systematisk kritik mot den nyliberala samhällsordningen, idag ofta kombinerad med antikapitalistisk ilska, men det finns också en känsla av misströstan, oro för framtiden och brist på alternativ. Det finns många skäl till denna motsägelsefulla situation. Jag skulle bara vilja nämna tre av dem.

Det är första gången sedan Andra världskriget som arbetarrörelsen och de progressiva rörelserna i Västeuropa ställts inför ett så omfattande angrepp på samhället och en så djup kris. I det stora hela räcker deras kultur, strukturer och sätt att förhandla med regeringarna och cheferna inte längre till. Det visade sig till exempel redan på 1990-talet, när det för första gången på fyra årtionden återigen uppstod permanent massarbetslöshet. Hur man ska organisera långvarigt arbetslösa var en ny (eller alltför gammal) fråga. Samma sak kan sägas om osäkra arbeten och det otrygga sociala livet. Det är mycket svårt att övervinna arvet från perioden efter Andra världskriget.

Av förståeliga skäl avvisar de (mer eller mindre) unga generationernas aktivister de traditionella organisationsformerna (både fackföreningar och politiska partier). Det har utvecklats mer demokratiska och mindre hierarkiska relationer mellan organisationerna (i synnerhet mellan partierna och de sociala rörelserna), vilket är väldigt positivt. Men det finns fortfarande en tydlig underskattning av behovet att organisera sig på permanent basis (och det är en underdrift!). Man kan säga att det är den nuvarande radikaliseringsvågens Akilleshäla.

Det finns en djup klyfta mellan erfarenheterna före och efter 1990-talet. Det har ägt rum en väldigt liten överföring av lärdomar och (även obesvarade) frågor. Oftast startar de politiska funderingarna från noll – vilket är en väldigt långsam process.

I och med den nyliberala globaliseringen och den snabbt utvecklande kapitalistiska krisen ställs de sociala motståndsrörelserna gång på gång inför frågor som är nya för dem (se skuldfrågan nedan). Det kommer att ta tid för politiska svar att uppstå. Tack vare den fördjupade krisen blir allt möjligt – eller för att vara mer sansad är ingenting längre omöjligt – men allting är förvisso svårt, verkligen mycket svårt.

IX. Att bygga solidaritet. Mycket kommer att bero på förmågan att besegra den dödliga politiken att "härska genom att söndra" som redan omnämnts. Det kommer inte att räcka med "tolerans" och "dialog". "Tolerans" är ett väldigt tvetydigt begrepp: man "tolererar" det man inte gillar! Precis som om det vore naturligt att ogilla det "andra". Till och med "dialog" lägger betoningen på olikheter. Man måste förvisso stöda varandra, men för att bemöta angreppen på samhället, den ökande främlingsfientligheten, rasismen och den religiösa intoleransen, måste vi gå utöver ömsesidig solidaritet. Vi måste organisera oss i gemensam kamp för gemensamma mål och gemensamma krav.

Den sociala krisen och demokratins kris ger mer än tillräcklig grund för sådan gemensam kamp. Under denna kamp är det av avgörande vikt att de mest utsagnas och förtrycktas speciella krav och "synlighet" faktiskt stärks. Solidariteten gäller alla områden: den antisexistiska, antirasistiska och antifundamentalistiska kampen får inte marginaliseras av den politiskt demokratiska och sociala kampen, utan införlivas i den. Det är lättare sagt än gjort. Erfarenheterna visar att de progressiva krafterna i Europa har svårt att kombinera olika solidariteter på detta sätt. Det är ytterligare en Akilleshäla.

X. Återerövra de sociala rättigheterna och "verklig demokrati". Ett viktigt kännetecken hos de nuvarande breda mobiliseringarna och motståndet är det sätt på vilket de kombinerar sociala och demokratiska rättigheter med kritik av den rådande samhällsordningen: mot den nyliberala politiken, finansmarknadens diktatur och för "verklig demokrati nu!".

Denna vilja som delas av alla att återerövra sociala rättigheter och den demokratiska kontrollen av sitt lands liv utgör en mycket hoppfull grund för att återuppbygga kollektiva progressiva alternativ.

XI. Skuldfrågans centrala roll. För första gången sedan Första världskriget har skuldfrågan blivit en central politisk fråga i den nuvarande situationen i Europa. Fram tills nu har skuldsättning betraktats som en typisk fråga för "Tredje världen". Till allas förvåning har den nu även blivit en fråga för "Nord" – det ser väldigt lika ut.

Skuldfrågan är så central idag på grund av att den är en avgörande del av EU:s finansiella kris OCH därför att den visar hur mycket EU:s ledning lever i skuggan av finanskrafterna OCH därför att den har blivit det viktigaste argumentet för att rättfärdiga en nedbrytande folkfientlig politik OCH därför att Nords skuld inte är mer berättigad än Syds: finanskrisen är ett resultat av den kapitalistiska globaliseringens dynamik och skuldsättningen är resultatet av den nyliberala politiken (med en kraftig minskning av skatteintäkterna på grund av alla de ekonomiska gåvor som givits till de rikaste, aktieinnehavare, etc).

Folk känner sig inte ansvariga för finanskrisen och är rasande över tanken att de är tvungna att betala för den. Men på grund av de ledande medias massiva propaganda och en utbredd oro (vad händer om alla ens besparingar försvinner på grund av bankernas bankrutt?) finns det troligen mer förvirring om statsskulden.

Det är således mycket viktigt med politiska och "pedagogiska" kampanjer i denna fråga. Men på det hela taget är de progressiva krafterna i Europa inte förberedda heller på detta "nya" område. Det finns länder där man förstår frågan bättre nu (Grekland.. naturligtvis), men andra där man ännu inte har tagit itu med den. Det avgörande är hur man uttrycker kraven på en medborgerlig granskning, moratorium och upphävande av skulden. Mycket betydelsefullt är det nätverk som är rotat i Europa (och på andra ställen), och som har specialiserat sig på Tredje världens skuld och nu använder sina erfarenheter från "Syd" på den europeiska scenen – CADTM som det heter.

Det är förvisso en dagsfråga att bygga ett alleuropeiskt svar på skuldskrisen... men den är fortfarande bortglömd.

XII. Till försvar för alla våra rättigheter. Den ekonomiska krisen och skuldskrisen används också som ursäkt för att backa från många åtaganden – ekologin i allmänhet och klimatförändringarna i

synnerhet, men också minskningen av fattigdomen, etc – och för att undergräva grundläggande rättigheter – såsom rätten till abort som öppet angrips i vissa länder (Polen...) och undergrävs i andra länder genom ekonomiska nedskärningar och stängning av vårdcentraler...

Ända sedan 1990-talet har den nyliberala globaliseringen blivit en gemensam fråga kring vilken allt motstånd och allt försvar av folkets rättigheter har kunnat samlas. Även om detta fortfarande gäller så spelas denna roll nu mer direkt av den ekonomiska krisen och skuldkrisen. Den bör också stärka processen att folkrörelserna strålar samman, eftersom dessa frågor upplevs mer konkreta än globaliseringsprocessen i sin helhet.

XIII. Allsidigt alternativ. Vad gäller alternativ startar vi inte från noll, långt därifrån. Jag tycker i själva verket att många delar av de progressiva program som har utarbetats förr och då och då har moderniserats, är giltiga än idag, och att det huvudproblem vi står inför inte är brist på idéer eller mål! Med utgångspunkt från de demokratiska och mänskliga rättigheterna, de samhällsliga behoven och de ekologiska begränsningarna, har en hel rad krav utvecklats och gjorts gemensamma med hjälp av internationella nätverk.² Inom dessa ramar ett verkningsfullt svar på den nuvarande finanskrisen vara att inrätta ett offentligt ekonomiskt centrum som styrs av samhällsservicens logik i motsats till den logik som marknaden och långivarna påtvingar oss.

Icke desto mindre finns det svårigheter att konkret uttrycka en del betydelsefulla områden. Speciellt i Europa måste vi försvara de demokratiska och sociala rättigheter som har erövrats i det förgångna, men utan att se tillbaka på tidigare ”sätt att leda” och metoder att styra (”keynesianska”) som om de vore en modell för framtiden. Exempelvis är en viktig arbetarkamp under uppsegling inom bilindustrin. De flesta fackföreningar kommer att säga: ”till försvar av våra anställningar, länge leve den europeiska bilindustrin!”. Många miljögrupper kommer att svara: ”till försvar för klimatet och jorden, ner med bilindustrin!”. Vi måste givetvis försvara båda. I teorin är det inte svårt (det förutsätter en omvandling av transportsystemet och att man behåller arbeten och kunskaper). Men i praktiken har behovet att förena, uttrycka, de sociala och ekologiska programmen inte varit någon del av de flesta miljö- och sociala rörelser.

Utöver den traditionella splittringen mellan ”radikala” och ”måttfulla” (svar på finanskrisen...) finns det också andra frågor som vi nu måste ta itu med på ett mer kollektivt sätt än tidigare. Ska vi lämna EU eller omvandla den inifrån? Vänstern i de länder som ända från början har deltagit i uppbygget av EU tenderar att svara: ”kämpa inifrån”. I länder som bara helt nyligen anslöt sig till EU tenderar den att svara: ”lämna först och bygg sedan nytt”. I och med den nuvarande krisen måste denna fråga bedömas på nytt – och den är ytterst komplicerad. En debatt har också påbörjats i delar av Europa om vad man menar med ”avglobalisering” och vilket vårt politiska svar skulle vara på det – även det en komplicerad fråga. I Asien betraktas ibland Europa som en regionaliserad ekonomi, vilket är relativt sant. Men hela den debatt om regionalisering och globalisering/avglobalisering som Asien är bekant med blir nu också europeisk.

XIV. Internationalism. Som jag nämnde innebär inte det faktum att mobiliseringarna vänder sig mot de nationella regeringarna (och kanske EU:s makt) att antiglobaliseringsrörelsens internationalistiska anda har upphört. Känslan att vi alla sitter i samma sjunkande båt är utbredd (utom där främlingsfientliga strömningar går framåt). Identifieringen med alla kontinenter är utomordentligt levande, med ”Occupy-rörelsens” spridning från Egypten till Spanien, och sedan från Europa till USA – och åtminstone symboliskt från USA till världen med ”ockupationsdagen” den 15 oktober.

I och med Kinas (och, om än mindre synligt, Indiens) roll i dagens världsekonomi och Kinas nya direkta inblandning i EU:s finanskris, borde det vara möjligt att införliva Asien i de europeiska progressiva rörelsernas internationalistiska vision mer än tidigare, även om man förut ganska mycket förbisåg solidariteten med Asien (band knöts mest med Latinamerika, Mellanöstern och

² Se exempelvis den deklaration som antogs vid AEPF-mötet i Beijing 2009, ”The global economic crisis: An historic opportunity for transformation.”

delar av Afrika). Det är särskilt viktigt att göra eftersom kinesfientliga främlingsfientliga stämningar frammanas och kommer att frammanas av ledande politiker för att vända den samhälleliga ilskan mot en utländsk makt. Samtidigt får de kinesiska och indiska staternas regionala ingripanden som nya (kapitalistiska) makter mycket allvarliga och ofta destruktiva konsekvenser för folken i Asien, både på deras sociala villkor och på det militära och politiska området. I denna nya och komplicerade situation utgör AEPF en arena för att ta itu med dessa frågor ur en progressiv synvinkel.

Sedan 1996 (mobiliseringarna mot G7 i Frankrike) har internationella solidariteten fått en ny dimension: gemensamt motstånd i Syd och Nord, Öst och Väst, mot samma institutioner (WTO, IMF-Världsbanken, G-8/20...) som tillämpar samma nyliberala politik över hela världen (det är första gången!). Som skuldfrågan visar gäller detta ännu mer idag: i och med uppkomsten av en djup social kris i Europa har de europeiska rörelserna mer än tidigare en hel del att lära av erfarenheterna från kampen i Syd. Många progressiva idéer kommer faktiskt från Syd. Efter uppkomsten av en ny internationalism på 1990-talet som svar på den nyliberala globalisering som gav upphov till generationen av aktivister efter Seattle, kan man säga att en ny "ny internationalism" nu tar form som svar på den kvalitativt förvärrade samhällskrisen i Nord.³

Konkret innebär det att vi borde kunna skapa eller utvidga nätverk som innefattar rörelser både från Europa (eller Nord) och Asien (eller Syd) kring frågor som socialt skydd, skuldfrågan eller energin (i synnerhet mot kärnkraft). Vad gäller Asien och Europa befinner sig AEPF i en unik position för att underlätta denna utveckling framåt.

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

3 Se en artikel som nyligen skrevs för den sydafrikanska tidskriften *Amandla!* om ESSF, "Les conditions d'un nouveau nouvel internationalisme" (en engelsk version kommer att läggas ut på nätet så fort det går).